

Citte sa tu ako doma

Zavrite oči
a uvolnite sa

MARTINA PARKER

MARTINA PARKER

*Cítte
sa tu ako
doma*

Preložila
Dana Petrigáčová

Cítte sa tu ako doma

Martina Parker
Hamdraht

© 2022 Gmeiner-Verlag GmbH & Meßkirch/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
www.gmeiner-verlag.de
Translation © 2025 by Dana Petrigáčová
Cover design © 2025 by Adrián Macho
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0317-0

Niž netrvá večne, srdce moje.
A všetko je dočasné.

Erich Kästner

Ešte stále pre teba.

PROLÓG

Zem sa mu pod nohami zatriasla. Nevedel, či kvôli alkoholu, alebo ich zasiahlo vlnobitie. Keď schádzal po dvoch schodoch do kabíny, držal sa oboma rukami, aby nestratil rovnováhu. Pedrazzini bola jeho najnovšia hračka. Motorový čln krásny ako kus dizajnového nábytku. Mahagónové obloženie osemkrát natreté a dvanásťkrát nalakované, aby bol povrch dokonalý. Ergonomicky dokonalé sedenie a ležadlá z kože slonovinej farby, dva motory s výkonom 230 koní. Najlepší taliansky dizajn, vyrobený so švajčiarskou presnosťou. Čln pre individualistov, ktorí hľadajú výnimočnosť. Čln pre ľudí, ako je on.

Prehrabával sa v náprsnom vrecku, kým nenašiel malú obálku. Očami blúdil po kabíne. Hľadal hladký povrch, na ktorom by si mohol urobiť čiaru, lenže neprestajné hojdanie mu v tom bránilo. V kajute si sadol na ležadlo, ktorého čalúnenie voňalo ako nové auto. Potom si vzal malú striebornú kokaínovú lyžičku, naplnil ju bielym práškom a obsah si napchal do pravej nosovej dierky. Lavú nosovú dierku si pritlačil a kokaín šnupol. Ako dieťa neznášal, keď sa mu do nosa a dutín dostala voda. Teraz sa nad svojou citlivosťou len zasmial.

Postup zopakoval aj s druhou nosovou dierkou. Potom dvakrát preglgol, aby sa zbavil horkého hlienu, ktorý sa mu vytvoril v hrdle. Skladačka bola prázdna. Napriek

tomu si navlhčil ukazovák a prechádzal ním po papieri, kým si nebol istý, že sa mu naň prilepilo aj posledné zrnko. Potom si prstom pretieral dásna. Znova a znova.

Vnímal, ako mu droga vystreľuje do mozgu, cítil sa silný a nezraniteľný. Hrdlo a dásna mal teraz znečítlive-né. To ho však netrápilo. Musel sa len zbaviť horkej chuti v ústach.

Vrátil sa na palubu a siahol po otvorenej fľaši Rui-nartu. Naplnil pohár až po okraj a obsah hltavo vypil. To bolo na kokse dobré, človek mohol piť, koľko chcel.

Uvedomil si, že ho pozoruje. Snažil sa neškrípať zu-bami. Keď bol sfetovaný, vždy škrípал zubami.

Išiel do kabíny. Bol to malý vesmír z lešteného dreva a chrómu. Jeho kamarát riadil jachtu istou rukou. „Bež preč, chcem to skúsiť.“

„Tak to ti nedovolím, kamarát, vieš, že nemáš kapi-tánsku licenciu.“

„Ale choď, čo je na tom? Veď je to ako jazdiť na au-todróme.“

Čakal na odpoveď, no keď žiadna neprišla, začal byť podráždený.

„Nebud' taký suchár. Je to moja loď,“ zasyčal potichu.

Kamarát sa naňho pochybovačne pozrel. Poznali sa už celé veky. Vedel, že v takejto situácii nemá zmysel sa s ním hádať.

Muž vytiahol ďalšiu skladačku kokaínu a strčil ju ka-marátovi za kormidlom do vrečka plaviek. „Na, choď si dať do nosa a potom dáme tú malú.“ Pozrel na mladé dievča, ktoré vzali na prvú plavbu.

„Ty zvrátený magor. Radšej sa tu zmárnim, než by som si to s tebou rozdal v trojke.“ Jednou rukou pustil kormidlo a ukázal si na krk.

„Tak už mi to daj.“

Odstrčil kamaráta nabok a chopil sa kormidla. Jachta sa na okamih zaknísala. „Mám všetko pod kontrolou. Sľubujem. A teraz sa pakuj!“ Hlasno sa zasmial a kamaráta silno buchol do pleca.

Ten nerozhodne pokrčil plecami a ustúpil. Muž čakal len na to. Konečne si mohol vyskúšať svoju hračku. Bolo to jeho dieťa, jeho majetok. Uchopil kormidlo. Aká smiešna debata. Často riadil motorový čln. Akoby na to človek naozaj potreboval vodičský preukaz.

Len čo zatlačil plynovú páku, archaická akustika osemvalcového motora preťala pokojné ticho. Výdatný zvuk sprevádzal zodpovedajúci výkon. Predná časť lode sa pri zrýchľovaní mierne nadvihla ako vzpínajúci sa kôň. Dievča, ktoré sa opalovalo na ležadle vzadu, vykričlo a chytilo sa okraja lode, keď si uvedomilo, ako náhle jachta nabera rýchlosť. To bolo ono. Toto bola sloboda.

Muž cítil, ako mu telo zaplavujú hormóny šťastia. *Pre toto sa opláti žiť, len pre takéto chvíle*, napadlo mu. Cítil, ako mu vietor rozstrapatil rednúce vlasy, ako mu na kožu špliecha voda, vnímal silu motorov pod sebou, keď vybral ostrú zákrutu a loď preťala vodu.

Rútili sa jazerom.

„Spomal,“ varoval ho kamarát, „vpredú je surfista.“

Muž strhol kormidlo. „Nehovor mi, ako mám riadiť loď,“ oboril sa na kamoša, keď otáčal kormidlom. Surfista už zo samého šoku z blížiaceho sa plavidla dávno skočil do vody. Muž si ho v opojení vôbec nevšimol, ale nikdy by to nepriznal.

„Nestresuj.“ Zbadal, že aj jeho kamarát má teraz v nose zvyšky bieleho prášku a usmial sa. „Uvidíš, ešte sa len budeš mať prečo báť, starec.“

Kútikom oka videl, že dievča sa snaží z ležadla odplaziť dopredu. Vzadu to pre ňu asi začínalo byť príliš rôdružné.

„Prestaň robiť sprostosti,“ vyzýval ho kamarát.

„Je mi zle,“ zastonalo dievča a naklonilo sa cez zábradlie.

Azda zase nevygrcia všetok ten drabý Ruinart, pomyslel si.

Kamarát sa potácal k nej. „Si v poriadku?“

Majiteľ jachty sa opäť pozrel pred seba. Jazero bolo dnes takmer tyrkysové. Zachvátil ho neuveriteľný pocit slobody. *Načo stavajú takéto lode, keď sa na nich nesmie jazdiť plnou parou,* napadlo mu. Zrýchlil a vychutnával adrenalin, ktorý mu prúdil v žilách. Bol slobodný, šťastný. Zre-
zal ďalšiu zákrutu a potom ďalšiu v opačnom smere. Ako sa volal ten parádny manéver, ktorý vídal vo filmoch? Power turn? Aj on ho dokáže.

Zrýchlil na maximum. Tridsaťšesť uzlov, šesťdesiatšesť kilometrov za hodinu, potom strhol kormidlo doľava. Lod' sa naklonila do zákruty a voda sa rozostúpila ako fontána. Prešiel slučkou čo najtesnejšie, preťal vlastnú plavebnú dráhu a prudko zabrzdil. Začul výkriky. Potiahol páku na spätný chod. Nasledoval rachot. A potom mŕtve ticho.

1. KAPITOLA

MATILDA SI DÁVA ROBIŤ TETOVANIE

Systém pridelenia práce pri mravcoch sa niekedy prirovnáva k indickému kastovému systému. Organizácia života v mravenisku v skutočnosti nie jej taká prísna, ako si myslíme. Každý mravec robotník najskôr začína pracovať vnútri mraveniska. V posledných rokoch života však pracujú vonku.

Bolesť bola intenzívna, pálivá, škriabavá. Z poranenej kože vytekali drobné kvapky krvi, ktoré sa miešali s tekutou farbou. Tetovač siahol po handričke a opatrne kožu utrel. Matilda sa snažila pokojne a rovnomerne dýchať a uvoľniť sa. „Ešte to zvládaš?“ spýtal sa tetovač.

Matilda prikývla. „Keď sa pri varení porežem alebo popálím, bolí to viac.“

Bolo to jej ôsme sedenie. Motív sa zväčšoval a zväčšoval. Mangold s farebnou stopkou, červené čili papričky, žlté paradajky, fialovo-biely škvrnitý baklažán, zelený koriander. Na Matildinej ruke a ramene vyrástla zeleninová zmes všetkého možného.

„Nemám rád koriander, chutí ako mydlo,“ povedal tetovač, na okamih zdvihol zrak a usmial sa.

„Za to môžu tvoje gény.“ Matilda sa mu pozrela do očí orámovaných vráskami smiechu. „Niektorí ľudia majú pachové receptory, vďaka ktorým im koriander chutí ako mydlo.“ Bola rada za rozhovor, rozptýlil ju.

„Ako to ide v práci?“ opýtal sa tetovač.

„Dala som výpoveď,“ odvetila Matilda.

Tetovač mľaskol jazykom a ponoril hrot tetovacieho strojčka do malej nádobky so zeleným atramentom. Nádobka stála na kvapke vazelíny na pracovnej doske, aby neskĺzla ani sa neprevrátila. Matilda si na chvíľu spomenula, ako sa v gastroškole naučila prílepovať dezertné misky marcipánom na tanier so zákuskami, aby sa pri servírovaní nešmýkali. Vlastne to bol rovnaký princíp.

„Už som tam nemohla vydržať. Šéfkuchár kupoval čoraz viac polotovarov. Rezne z pásovej výroby, zemiakový šalát z obchodu, instantné polievky. Podľa neho je to budúcnosť.“

„Fuj, dočerta,“ povedal tetovač.

„Veď ani to nechutí tak zle. Technológia výroby potravín ide dopredu. A pri príprave sa dá ušetriť neuveriteľne veľa času. Ale mňa to nudí.“

„Rozumiem,“ povedal tetovač. „Práca, ktorá nás nebaví, nemá zmysel.“ Pred štyrmi rokmi sa vzdal svojho úspešného tetovacieho salóna v meste a presťahoval sa do zapadákov. Na miesto, kde zaručene neboli susedia, mobilný signál a ktoré nevedela nájsť ani satelitná navigácia. Tí, čo ho chceli nájsť, ho aj tak našli.

„A čo robíš teraz?“ spýtal sa.

Matilda sa rozžiarila: „O tri týždne začínam pracovať ako šéfkuchárka vo Fia mi.“

„Kde?“

„Vo Fia mi. V nárečí to znamená ,pre mňa‘. Je to nové wellness stredisko pri rybníku medzi Litzelsdorfom a Oberdorfom. Chcé tam zriadiť modernú, regionálnu kuchyňu s kopou zeleniny a čerstvých bylín.“

„No tak to by som ti sem mal napichať aj pár lístkov medvedieho cesnaku,“ nadhodil tetovač.

„Medvedí cesnak je len v Rechnitzi. Urob mi radšej myši chvost, má pekné lúčovité kvety,“ zasmiala sa Matilda.

„Nabudúce,“ usmial sa tetovač a odložil nástroje. „Natriem ti to ešte trochou masti, sám som ju vyrobil.“

Matilda si k nej pričuchla. Masť voňala po včelom mede a smrekovej živici.

„Moje tetovania sa zahoja za tri dni,“ vyhlásil tetovač hrdo.

Matilda obdivovala farebný obrázok zeleniny na svojej koži. „Môj bývalý šéf by sa zhrozil.“ Lenže hotel Kurfürsten bol už minulosťou. Holisticky zameraní majitelia Fia mi boli azda menej úzkoprsí.

Keď Matilda prechádzala klukatými cestami regiónu Bucklige Welt smerom k južnému Burgenlandu, stále sa pozerala na svoju ruku. Tetovanie ju takmer nebolelo. Určite to bolo endorfínmi.

Svoj starý Chevrolet Malibu nasmerovala k Bernsteinu. Auto sa volalo Patsy, bolo z roku 1983 a malo prevažne vínovočervenú farbu, len lak na boku pripomínal drevený vzor. Matilda mala Patsy tak rada, že jej odpustila aj neuveriteľný smäd po benzíne. Bola jej najdrahším koníčkom. Popri Gerhardovi.

Zaparkovala pred starou ošarpanou farmou, ktorú s Gerhardom pred šiestimi rokmi lacno kúpili na aukcii. Bol to jeho nápad. Matilda sa spočiatku zdráhala, pretože si myslela, že statok má zlú energiu.

„Zdá sa ti to len preto, lebo tak vyzerá,“ presviedčal ju Gerhard. A veruže „vyzeral“. Burina okolo dvora bola meter vysoká. Ležali v nej nedbalo pohodené železné tyče, hrdzavý ostnatý drôt a rozbitý, naružovo natretý

detský bicykel. Pohľad naň ju zvlášťne zarmútil. „Neviem,“ váhala Matilda, „aukcia. To znamená, že predchádzajúci majitelia museli byť v zúfalej situácii. Zúfalstvo znamená hádky a často aj alkoholizmus a násilie. Dom niečo také nasaje do seba.“ Potom ju však Gerhard presvedčil, že by si túto výhodnú kúpu nemali dať ujsť pre nejaké ezoterické nezmysly. Matilda teda kúpnu zmluvu podpísala a potom hneď siahla po kadidle, aby rozhnala zlú energiu.

Dnes, o šesť rokov neskôr, stále pochybovala, či kúpa domu bola dobrý nápad. Nie pre zlú energiu predchádzajúcich majiteľov. Ale pre čoraz horšiu energiu medzi ňou a Gerhardom. Nepomohlo ani vydymovanie a vetranie.

Keď Gerharda pred siedmimi rokmi spoznala, bol mladým začínajúcim sochárom. Kritika chválila jeho výtvory z dreva, kameňa a kovu. Páčila sa im jeho radikálna brutalita pri narábaní s materiálmi a formami. Boli nadšení z jeho neúprosnej estetiky. Akurát sa na tom nedali zarobiť peniaze. Len raz mal Gerhard možnosť získať skutočne lukratívnu zákazku. Starosta susednej obce si uňho objednal sochu na nové hlavné námestie. Keď ju však Gerhard dodal, starosta od nej odstúpil. „Hrabe ti, Gerhard? Okamžite sem nakluš a spakuj si ten bordel!“

Ten bordel vyzeral ako hybrid posilňovacieho stroja a mučiaceho zariadenia. „To nie je bordel. Je to pomník optimalizačnej mánie moderného človeka,“ zúrivo kričal Gerhard.

„Vyzera to ako tá vec, čo je v zadnej miestnosti oberwartskeho verejného domu,“ rozhorčoval sa starosta.

„Ty to musíš vedieť,“ oponoval Gerhard nahnevane.

Bolo to prvýkrát a naposledy, čo Gerharda poverili verejnou zákazkou. Odvtedy pracoval len pre seba. A v záhrade ošumelého statku sa množili sochy, ktoré

v Matilde vyvolávali rovnaké strašidelné vízie ako detský bicykel, ktorý tam stál, keď sa sem nastahovali.

„Stratenú chuť hľadajte v sebe,“ povedal jej na pohovore nový šéf Arno Radeschnig dôrazne.

Samozrejme, hovoril o jedle, ale Matilda sa musela zamyslieť nad dvojakým významom jeho slov, keď pomaly kráčala k domu, pred ktorým ako čestná stráž stáli bezhlavé postavy so zbraňami ako vystrihnuté podľa šablóny. Ocelové obrysy nožov a harpún ju pomaly, ale isto nútili pochybovať o Gerhardovom duševnom stave.

Ten sa skláňal nad pracovným stolom a búchal kladivom do kusa odkvapu. *S rozstrapatenou bradou a neskrotnými červenkastoplavými kučerami vyzerá ako Viking*, pomyslela si Matilda. Ako Viking, ktorý sa pomaly zaguľacuje. Lenže za to mohla tak trochu aj ona. A jej skvelá kuchyňa. Ani samotná Matilda nebola najšťihlejšia. Gerhard bol taký zaujatý svojou prácou, že si Matildu ani nevšimol, keď vošla do domu. Potešilo ju to.

Dom nemal vstupnú halu. Hneď sa vošlo do kuchyne, ktorá vyzerala, akoby sa tu konali hody. Nevyzula sa. Inak by bola len šliapla do špiny, ktorá bola všade. Zajtra ju uprace. Zajtra. S povzdychom začala zbierať taniere a šálky a ukladať ich do umývačky riadu. Gerhard doma nepohol ani prstom. Bol umelec, nie manžel v domácnosti.

„A ja som jeho hlúpa slúžka, ktorá drie, upratuje po ňom a všetko platí,“ rozčuľovala sa Matilda. Na skrinke, kde mala starý maďarský herendský porcelán po babičke, sa hromadili účty. Budú musieť počkať, kým dostane prvú výplatu vo Fia mi.

Matilda zapla kávovar, prešla k chlebníku a vytiahla vianočku, ktorú včera upiekla. Bola suchá, lebo Gerhard ju zabudol zabaliť do voskového obalu. Na doske

na krájanie ležal nôž na maslo celý od džemu. Vedľa bola otvorená nádobka s ríbezľovým džemom. Boli v ňom malé biele škvrny. Plesen? Nie, maslo. Gerhard zasa použil ten istý nôž na džem aj maslo, hoci mu stokrát povedala, aby to nerobil, lebo džem potom rýchlejšie splesnivie. Vzala zo zásuvky poslednú čistú kávovú lyžičku a zamračene lovila zvyšky masla.

Potom si uvarila kávu, odkrojila plátok vianočky a oschnutú stranu potrela maslom. Roztieralo sa ľahko, lebo Gerhard ho nevložil naspäť do chladničky. A keďže na to zabúdala často, maslo už bolo zvonka žlté a chutilo trochu čudne.

Matilda si uvedomila, ako v nej kypí hnev. Hlodavý, zžieravý pocit, ktorý poznala až pridobre. Zhlboka sa nadýchla. Nechcela sa hnevať, nemala na to energiu ani chuť. Potrebovala dokončiť menu pre Fia mi. Odpratala zo stola hromadu reklamných letákov. Často uvažovala, že odhlási zasielanie reklamy, ale potom by už nedostávala ani bezplatné okresné noviny, čo by bolo škoda. Nemala by prehľad, čo sa deje. V tých novinách sa dočítala aj o tom, aký je jej nový šéf významný človek. Arno Radeschnig nebol len hotelier, ale aj známy kouč a osobnostný tréner. Na jeho semináre chodili najvýznamnejší ľudia v krajine – politici, športovci, manažéri, aby sa od neho naučili, ako byť zdravší, šťastnejší a úspešnejší. Dokonca vraj radil aj nemeckému kancelárovi.

Matilda o ňom nikdy predtým nepočula, ale to asi preto, lebo ešte nikdy nehľadala životného kouča. V každom prípade internet bol plný odkazov na Arna Radeschniga. Knihy, semináre, multimediálne programy a školiace systémy, ktoré využili tisíce ľudí. Zdravie, šport, vzťahy, práca, financie, časový manažment. Arno

Radeschnig mal naporúdzi správnu úspešnú stratégiu pre každú oblasť života. A rovnako úspešná mala byť aj kuchyňa vo Fia mi.

„Jedlo je liek a ja mám na mysli tradičnú burgenlandskú medicínu v modernom šate,“ zahlásil hotelier prehnane slávnostne. Nedodal, že to všetko bolo treba najprv vymyslieť. Matilda vzala do ruky tablet a uvažovala. Jedlá by mali byť regionálne. Keď však myslela na tradičné pokrmy, napadali jej len masťné a na sacharidy bohaté špeciality z kuchyne chudobných ľudí južného Burgenlandu: pagáče, fazuľový babsterc, kapustová štrúdlä. Všetky sa pripravovali s kopou bravčovej masti, a preto neboli v súlade s uvoľnenou, modernou a holistickou filozofiou strediska.

„Musím začať od nuly,“ povedala si Matilda pre seba. „Akú zeleninu tu pestujeme?“ Pomyslela na svoje tetovanie matne viditeľné cez plastovú fóliu, ktorú jej naň nalepil tetovač. Večná pripomienka. Matilda si predstavila paradajky, papriky, čili, repu, uhorky...

Čo tak ľahšia verzia Umurkensuppe – burgenlandskej uhorkovej polievky. A začala premýšľať. Alebo minipapričky plnené zlatým prosom v paradajkovej omáčke. Matilda prehľadala svoju databázu receptov. Čo už predtým varila? Ako by to mohla obmieňať? Nakladaný šalát s klíčkami horkej repy a broskyňami. Čo keby namiesto broskyň použila sladké čerešne z Leithabergu? Čím viac premýšľala o jedle a čím menej myslela na Gerharda, tým mala lepšiu náladu. Dostala ďalší nápad. Príloha z tekvice a bielej kapusty, ozdobená čerstvou mikrozeleninou. V Oberwarte bola nová firma, ktorá ju pestovala. Horlivo si robila poznámky do tabletu. Vedela, že je na správnej ceste. Tradičná burgenlandská medicína. Južný Burgenland čakala kulinárska revolúcia.

NA ČO MYSLÍ UTOPENEC

Nikdy by mi nenapadlo, že skončím takto. Ľudia neradi rozmýšľajú o svojej budúcej smrti. Všetci si želajú odísť pokojne v spánku. V skutočnosti väčšina ľudí umiera na rakovinu. Myslel som si, že mojím osudom bude klasická rockerská smrť. Predávkovanie, autonehoda v opitosti. Žiť naplno, zomrieť náhle. Som stále mladý, bol som mladý. Teraz som navždy mladý, zakonzervovaný na dne jazera.

2. KAPITOLA

ARNO V NÁDRŽI

Kapry majú dobrú pamäť. Ak sa chytia na rybársku návnadu, ešte nasledujúce tri roky sa vyhýbajú všetkému, čo ju pripomína.

Ego me absolvo. Arno sa hral s malým dreveným korálkom na svojom náramku. Ego me absolvo. Rukou zašmátral po ďalšom korálku a medzi palcom a ukazovákom nahmatal jeho hladký povrch. Ruky mal studené. Ego me absolvo. Odpúšťam si. Bolo to skoro ako modliť sa ruženec. Len iné.

Nádrž bola napojená na veľký filtračný systém, ktorý vibroval a bublal, keď Arno vstúpil do miestnosti.

„Nebojte sa, pán Radeschnig,“ povedala terapeutka, „hneď po spustení sa to vypne, aby vás nič nerušilo.“

Terapeutka bola nízka bruneta pevnej postavy s krátkymi vlasmi. Hovorila takým tým povzbudzujúcim tónom, ktorý lekári radi používajú, keď sa rozprávajú s ťažko chorými alebo senilnými ľuďmi.

Arno si odkašľal: „Idem sa osprchovať.“ Bol nervózny.

„Vzchop sa!“ povedal si. Snažil sa znovu ovládnuť svoj dych a upokojiť tep presne tak, ako to učil iných na stovkách seminárov. Predstavil si obrovskú striebornú, trblietavú mydlovú bublinu, v ktorej sa ocitol. Všetky negatívne pocity boli mimo tejto bubliny. Nič mu nemohlo ublížiť.

Ale srdce ho dnes nepočúvalo, bilo si vlastným nepravidelným, rýchlym rytmom. Možno si toho na seba vzal priveľa. Zrazu mal pred sebou nádrž a cudziu ženu, pred ktorou sa hanbil. A ešte túto kapsulu a veľké očakávania. „Máte nadmerne hyperaktívnu amygdalu, teda veľmi aktívne centrum strachu, ktoré sa výrazne sústreďuje na vnímanie možných nebezpečenstiev vo vašom okolí.“ Žena nadšene pokračovala: „Musíme ‚preprogramovať‘ váš mozog bez toho, aby sme ho zahltili. Potrebujete ešte trochu času?“

Pokrútil hlavou a ignoroval varovný hlas, ktorý mu nedal pokoj. Možno si mal vyhradiť viac času, aby si dôkladnejšie prezrel miestnosti a zariadenia a zoznámil sa s nimi. Možno mal klásť viac otázok, hlbšie sa do toho ponoriť. Ale chcel to mať rýchlo za sebou. Ježiši, bol predsa profesionál. Profesionál v životnom koučingu. Najúspešnejší motivačný kouč v krajine. Všetko mal pod kontrolou.

Zložil si uterák, ktorý mal omotaný okolo bokov, a ochranné si položil ruky na prirodzenie. Nebol prudérny, ale zrazu sa cítil nesmierne odhalený a zraniteľný. Museli aj terapeuti zachovávať mlčanlivosť ako lekári? Čo ak bude tá žena hovoriť s novinármi? Čo o ňom povie? Rýchlo vyliezol po malom rebríku do kapsuly a sklúzol do slanej vody.

„Lahnite si na chrbát,“ povedala terapeutka, „pustite sa, pocítite, ako vás voda nadnáša. Veko nádrže je veľmi ľahké, dobre sa zatvára, ale neuzamyká, takže sa dá zvnútra jednoducho otvoriť. Môžete ho kedykoľvek odtlačiť,“ ubezpečila ho. Napriek tomu preglgol a jazykom si prešiel po slaných perách. Na hornej pere sa mu usadil pot. Dýchal ako na prednáškach. Nadýchol sa na štyri doby, napočítal do šesť, vydýchol a napočítal do osem.

„Tu sú tlačidlá k ozvučeniu. Môžete ho vypnúť, ak vám prekáža. V nádrži je aj tlačidlo na núdzové volanie, pre každý prípad.“

Úplné ticho a tma mu pripadali neznesiteľné. Dával prednosť spevu veľrýb.

Snažil sa sústrediť na svoje dýchanie. Uvoľniť sa, upokojiť si myseľ. Dýchať.

„Pripravený?“

V zatemnenej miestnosti nevidela nervózny záblesk v jeho očiach.

„Áno.“

Veko sa zatvorilo. Cítil, ako mu stúpa tlak. Nebál sa, že sa utopí. Nemal ani klaustrofóbiu. Mal strach z úzkosti.

Svaly na krku sa mu bolestivo napli, keď si ľahol do vody. Presne to sa nemalo stať. *Ľahnúť si, nechať sa unášať, dôverovať*, pomyslel si. Pri meditácii sa mu to vždy podarilo. Prečo nie tu, v tejto plávajúcej nádrži? Mal by byť v bezťažkovom stave, v slanom roztoku si mal uvoľniť telo aj myseľ. Namiesto toho bol čoraz podráždenejší a stúpala v ňom nervozita.

Začala ho svrbieť vnútorná strana lakťa. Poškriabal sa a miesto ho okamžite začalo páliť. *To je tou slanou vodou*, pomyslel si, ale vzápätí bol za bolesť rád, pretože mu aspoň rozptýlila nepokojnú myseľ.

Nadýchol sa, počítal a pomaly vydýchol. Koľko minút tu už bol?

Jeho prebudené nervy začali cielene vyhľadávať vne- my. Zdalo sa mu, že počuje čoraz hlasnejší tlkot svojho srdca. Srdce mu stále bilo znepokojivo rýchlo. Dýchal čoraz rýchlejšie a plytšie. Cítil, ako mu v žilách prúdi adrenalín. Panebože, v tejto prekliatej nádrži nemám dost vzduchu, uvedomil si. Určite omdliem.